

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 6C/162/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711213793
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dalibor Miľan
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6711213793.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Daliborom Miľanom v právnej veci žalobcu V. N. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX H., občanovi SR, zast. JUDr. Radkom Petruňom, advokátom AK ABELOVSKÝ - PETRUŇO, so sídlom vo Zvolene, Tehelná 189, 960 01 Zvolen, proti žalovanému Slovenskej republike - zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava - Staré mesto, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 3.161,61 Eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy do 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal pôvodne zaplatenia finančnej sumy 3.161,61 Eur. V prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

Súd o nároku žalobcu ktorý pozostával z náhrady škody voči štátu vo výške 1.161,61 Eur (finančná čiastka), ktorú v trestnom konaní zaplatil žalobca advokátovi JUDr. Radkovi Petruňovi a nároku titulom nemajetkovej ujmy v relutárnej podobe vo výške 2.000,- Eur rozhodol dňa 17. 10. 2013 tak, že uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 1.161,61 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie; a to proti tej časti rozhodnutia, ktorou bol zamietnutý jeho nárok na zaplatenie sumy 2.000,- Eur, ako aj časti kde súd rozhodol o trovách konania.

Súčasne podal odvolanie aj žalovaný, ktorý požadoval rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril písomným podaním zo dňa 09. 01. 2014.

Krajský súd rozsudkom 17Co/14/2014-170 dňa 03. 03. 2015 rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 1.161,61 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zmenil tak, že zaviazal žalovaného nahraďiť žalobcovi titulom škody sumu 1.026,95 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Súd následne na základe skutočností obsiahnutých jednak v odôvodnení podaného návrhu žalobcu, skutočností obsiahnutých v odôvodnení pôvodného meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, predovšetkým však v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP) a následným výsluchom zástupcov sporových strán, výsluchom svedkyne I. Z. Š., svedka I. U., lekárskou správou I. C. S. zo dňa 19. 01. 2011, nálezu vystavenom I. C. S. dňa 11. 03. 2008, písomného odborného vyjadrenia zdravotného stavu žalobcu a ďalších listinných a ostatných dôkazov, zistil tento skutkový stav:

Vzhľadom na právoplatné rozhodnutie apelačného súdu sa súd v ďalšom konaní zamerával len na odvolaním dotknutú časť uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa týkal náhrady nemajetkovej ujmy.

Súd vychádzal zo zistení krajského súdu, ktorý na str. 8 o. i. poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 2813/2011, kde súd uvádza tri kritériá, ktoré majú univerzálny charakter a teda vo všetkých podobných prípadoch môžu indikovať rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Ide o kritérium:

- a) povahy trestnej veci, kde sa má na mysli najmä závažnosť trestného činu kladeného osobe poškodeného za vinu v súvislosti s hrozbou trestného postihu a prípadného spoločenského odsúdenia, ktoré sa odzrkadľuje v charaktere verejného záujmu chráneného trestnými predpismi v konkrétnom prípade,
- b) kritérium dĺžky trestného konania, ktoré zohľadňuje po akú dobu trval zásah do osobnostných zložiek jednotlivca v dôsledku proti nemu vedenému trestnému konaniu a
- c) kritérium následkov spôsobených trestným konaním v osobnostnej sfére poškodenej osoby, ktoré umožňuje zohľadnenie individuálnych následkov trestného stíhania v osobnostnej sfére poškodenej osoby, ktoré môžu byť umocnené alebo zmiernené v dôsledku objektívnych skutočností daného prípadu uvedených pod bodom a) a b).

Odvolací súd vytkol okresnému súdu, že nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu posúdil len z hľadiska kritéria uvedeného pod c), teda len z hľadiska následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného, ktoré posúdil ako nepreukázané a preto žalobu v tejto časti zamietol. Úlohou okresného súdu, podľa pokynu krajského súdu, bolo v ďalšom konaní v rámci dokazovania sa vysporiadať s nárokom žalobcu na zaplatenie sumy 2.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy a to z hľadiska kritérií vyššie označených v texte pod písmenom a), b) a c). Následne mal dôkazy vykonané v súvislosti s uplatnenými nárokmi na náhradu nemajetkovej ujmy vyhodnotiť (odkazuje na lekárske správy vystavené I. Z. Š. a I. C. S.).

S poukazom na zhora uvedené súd vykonal a doplnil dokazovanie a naznačenom smere.

Právny zástupca žalobcu uviedol, že sa vo vzťahu k uplatnenému nároku voči žalovanému pridrižiava všetkých doteraz uskutočnených prejavov a to tak ústnych, ako aj písomných. Na doplnenie uviedol, že chce upriamiť svoju pozornosť na odôvodnenie žaloby vo veci samej a na zdôvodnenie odvolania v predmetnej veci zo dňa 29. 11. 2013, kde podľa neho nárok na zaplatenie sumy 2.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy je v plnom rozsahu dôvodný. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, v tejto súvislosti právny zástupca ozrejmil okolnosti na ktoré je potrebné prihliadať a na ktoré aj žalobca prihliadal pri určení predmetnej výšky. Poukázal na skutočnosť, že pri tejto časti nároku žalobca vychádzal z okolnosti, ktorá je ustálená v samotnom zákone č. 514/2003 Z. z. a to konkrétne v ustanovení § 17 ods. 3 písm. a) - b), kde je uvedené, na čo sa má prihliadnuť pri určení výšky nemajetkovej ujmy. Takisto sú tam uvedené okolnosti, na ktoré poukazuje aj krajský súd, kedy je potrebné prihliadnuť predovšetkým na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žil a pracoval. V tejto súvislosti uviedol, že z dokazovania bolo preukázané, že žalobca je slušný človek, ktorý vedie bezúhonný život a okrem dotknutého trestného konania sa voči nemu nevedlo žiadne iné trestné stíhanie. Pokiaľ ide o prostredie v ktorom žije a pracuje poukázal na skutočnosť, že žalobca žije v malej obci H. pri F., kde si ľudia nie sú tak navzájom cudzí, ako je to možno v iných obciach alebo v meste. V tejto obci ľudia jednoducho vedeli takmer okamžite o trestnom stíhaní, začalo sa pošuškávať medzi ľuďmi či je to pravda alebo nie, či naozaj žalobca násilným spôsobom zbil iného. Témou rozhovorov obyvateľov obce, ale aj partnerov v pracovnej oblasti žalobcu sa v krátkom čase stala otázka, či skutočne teda napadol človeka. Poukázala aj na obsah vyšetrovacieho spisu OO PZ SR Zvolen ORP-1692/1-OSV-ZV- 2009, kde z obsahu vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že hlavným dôvodom pre ktoré orgány činné v trestnom konaní vzniesli voči žalobcovi obvinenie a viedli proti nemu trestné stíhanie, boli svedectvá

vysokoškolsky vzdelaných ľudí a to V. I. Y. a V. Y. Y. Tieto osoby počas svojich viacerých výsluchov jednoznačne označili osobu žalobcu bez akýchkoľvek pochybností, pričom V. I. Y. žalobcu dokonca označil za páchatel'a aj po tom, čo mal k dispozícii aj jeho farebnú fotografiu. Za danej situácie, keď jediní svedkovia útoku v trestnej veci takmer so 100 % istotou označili žalobcu za páchatel'a trestného činu, vyvolali u neho naozaj dôvodnú obavu o výsledok daného trestného konania. Aj napriek zásade prezumpcie neviny sa väčšina obyvateľov tohto štátu týmto princípom neriadi a po vznesení obvinenia majú tendenciu viac veriť orgánom činným v trestnom konaní, ako osobe ktorá je obvinená z trestného činu. Takáto situácia dehonestuje a diskredituje stíhanú osobu a znižuje jeho profesionálny kredit z pohľadu občianskeho, kedy je narušená jeho vážnosť a dôstojnosť spoločnosti. V ďalšom zástupca žalobcu poukázal na skutočnosť, že v dôsledku predmetného trestného stíhania žalobca utrpel nielen fyzickú, ale aj psychickú ujmu na svojom zdraví, čo preukazoval lekárskymi správami a výpoveďami svedkov. Pokiaľ ide o kritérium dĺžky trestného konania, toto trvalo cca 2 mesiace (55 dní) + 13 dní kedy bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu zrušujúce uznesenie prokurátora (spolu 55 + 13 = 68 dní); pričom trestné konanie prebiehalo práve v období vianočných sviatkov, pretože zrušujúce uznesenie prokurátora bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu až 28. 12. 2009.

Právny zástupca žalovaného uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších a ústnych vyjadrení, opätovne namietol splnenie podmienok na priznanie majetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 a zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a taktiež namietol aj výšku nemajetkovej ujmy vzhľadom na kritériá podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR, na ktorý odkazuje rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, vzhľadom k tomu že dĺžka trestného stíhania žalobcu patrila medzi kratšie, nakoľko trestné stíhanie prebiehalo zhruba 2 mesiace; pričom žalovaný disponoval informáciou, že existujú rozsudky, kde bola priznaná nemajetková ujma vo výške 2.000,- Eur v prípadoch, keď trestné stíhanie prebiehalo niekoľko rokov. Taktiež poukázal na žalobcom spomínané reči ľudí vzťahujúce sa na neho a údajne ním spáchaný trestný čin, že tieto tiež neboli preukázané.

Súd následne vypočul ako svedkov I. Z. Š. a I. U..

I. Z. Š. uviedla, že si nevie vyjašiť tvár žalobcu a to vzhľadom na charakter práce ktorý vykonáva a množstvo pacientov s ktorými sa osobne stretáva. Takisto poukázala na istý odstup času, kedy podľa jej záznamov bol žalobca v jej ambulancii raz a to 19. 11. 2009. Napriek tomu, že si ho nevedela vizuálne predstaviť, zobrala si so sebou na pojednávanie aj zdravotný záznam a vyjadrila sa k zdravotnému stavu žalobcu. V inkriminovaný deň žalobca vstúpil do jej ambulancie s tým, že jej oznámil skutočnosť začatia trestného stíhania voči jeho osobe, pričom mal pocit skrivodlivosti, pretože sa cítil byť nevinným. Svoj pocit odôvodnil tým, že údajne svedkovia sa mali pomýliť pri výpovedi. Svedkyňa sa skôr následne zamerala na myšlienky, ktoré žalobcu v inkriminovanom čase „obťažovali“. Túto situáciu sa snažila riešiť jednak medikamentózne, kedy mu predpísala liek X. Z. W., ako aj vykonaním pohovoru. Dohodla sa s ním, že príde k nej na kontrolu 03. 12. 2009, avšak už viac sa k nej nedostavil. Na otázku sudcu, svedkyňa uviedla, že menovaný jej v čase prítomnosti v ambulancii hovoril, že vždy keď vidí nejaké auto ktoré prechádza popri ňom, tak ho zachádza záchvat paniky a úzkosti. Uvedené mala aj vo svojom zázname poznačené. Žalobcovi zapísala diagnózu J.X, ktorá sa označuje ako post traumatická stresová porucha.

Svedok I. U. - brat žalobcu zhodne opísal predmetné obdobie rovnako, ako to urobil v predzrušujúcom konaní, kedy uviedol že si pamätá na predmetné obdobie, keď brat (žalobca) zle prežíval situáciu v dôsledku obvinenia z niečoho, čo neurobil. U žalobcu sa táto skutočnosť prejavila zle po stránke zdravotnej - psychickej, ale aj po stránke vzťahovej, kedy sa spolu s manželkou v tomto období dosť často hádal a to aj za prítomnosti maloletých detí. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že už pred danou udalosťou mal žalobca zdravotné problémy so srdcom, mal nepravidelný tlkot srdca. Po tom, ako sa udiala predmetná vec, vážne sa mu zhoršil zdravotný stav, často mu bývalo zle. V tomto období zle spával, boli dokonca noci, kedy nespál vôbec. V uvedenom období žalobca prevádzkoval aj kaviarne, kde mu svedok pomáhal, pričom raz v takomto zariadení videl zákazníkov, ako poukazovali prstom na žalobcu, keď sa objavil vo dverách kaviarne a vošiel dnu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to lekárskou správou I. C. S. zo dňa 19. 01. 2011, kde lekár konštatuje výsledok vyšetrenia zo dňa 16. 12. 2009 po odpojení EKG holteru, kedy bol diagnostikovaný v celom zázname sinusový rytmus s priemernou frekvenciou 67/min. Maximálna frekvencia bola do 122/min-sin. tachykardia. Ďalej I. S. uvádza komorovú extrasystóliu prevažne

monomorfnú v počte do 400 KES/záznam s výskytom väčšieho počtu v noci pri bradykardii. Sudca oboznámil aj s ďalšou listinou a to vyšetrením I.. C. S. zo dňa 11. 03. 2008 s označením objektívneho nálezu: krátka hospitalizácia v NÚSCH BB, zmena betaloc ZOK na coryol 6,25 mg, búšenie dlhšie trvajúce nie je, sklon k hypotenzii pretrváva, NKP negatívne.

Vzhľadom na pracovnú a časovú vyťaženosť I.. C. S. mu súd doručil otázky, na ktoré ho vyzval písomne zodpovedať. Následne dňa 02. 11. 2015 bolo súdu doručené písomné odborné vyjadrenie k otázkam zdravotného stavu V.. U.L., kde I.. C. S. uvádza, že akýkoľvek psychický stres, teda aj prebiehajúce trestné stíhanie pri chronickom ochorení srdca u žalobcu s diagnózou hypertrofickej kardiomyopatie, ktorá je uňho sprevádzaná závažnými paroxyzmálnymi poruchami srdcového rytmu môže viesť k vyvolaniu a zfrekvencovaniu arytmie (poruchy rytmu, činnosti srdca), teda ku zhoršeniu zdravotného stavu. Upozornil, že arytmie pri tomto ochorení sú hlavnou príčinou náhleho úmrtia týchto pacientov aj napriek chronickej farmakologickej antiarytmickej liečbe. I.. S. potvrdil, že pacient dodržiava všetky odporúčania čo sa týka kontrol, vyšetrení a liečby. Je u neho v sledovaní v Novamede od roku 1997 a niekoľko rokov predtým ešte aj v NFDR Banská Bystrica, kde predtým pôsobil ako lekár v kardiocentre. Žalobca absolvoval všetky potrebné špecializované invazívne vyšetrenia v Národnom ústave srdcovo-cievnych chorôb v Bratislave a v SÚSCH BB. Uviedol, že bolesť hlavy a nespavosť sa v ambulantných podmienkach nedá objektivizovať žiadnym špeciálnym vyšetrením, pretože ide o subjektívny pocit pacienta. Žalobca má vrodené ochorenie srdca, ktoré je geneticky podmienené (podobným závažným ochorením trpí aj jeho syn, teda ide o dedičné ochorenie) a nazýva sa hypertrofická kardiomyopatia. Ide o extrémne chorobné zhrubnutie srdcovej svaloviny, ktoré následne spôsobuje pacientovi viaceré komplikácie. Najobávanejšou komplikáciou sú hlavne poruchy srdcového rytmu, ktorými pacient chronicky trpí. Tieto poruchy rytmu provokuje hlavne psychický a telesný stres, resp. záťaž a sú aj príčinou častej náhlej smrti pacienta s touto diagnózou. Ďalšou komplikáciou je postupné chronické zlyhávanie funkcie srdca. V liečbe sa uplatňujú hlavne lieky, ktoré majú za úlohu blokovať arytmie a adrenergny stres, ďalej sa odporúčajú režimové opatrenia obmedzujúce psychický a telesný stres, resp. záťaž. V závere I.. C. S. súdu oznámil, že pacienta vyšetrol dňa 15. 12. 2009, išlo o ročnú kontrolu, kedy prišiel na ambulanciu pre zhoršenie stavu. Vtedy žalobca uviedol že sa mu zle dýchalo, bol slabý a zvýraznila sa mu arytmia. Robilo sa mu echokg vyšetrenie, EKG monitorovanie, ktoré potvrdilo zhoršenie, nárast počtu resp. frekvencie arytmie pridávali sa mu lieky. Nebol však informovaný žalobcom, čo konkrétne spôsobilo vtedajšie zhoršenie zdravotného stavu, udával len to, že mal závažnú stresovú situáciu. V tomto období bol pacientov zdravotný stav z hľadiska progresie arytmie evidentne zhoršený, ktoré zhoršenie u pacienta spočívalo v progresii arytmie - porúch srdcového rytmu, čo mohlo vyústiť do závažnej poruchy srdcového rytmu a náhlej smrti pacienta s touto diagnózou.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného do 31. 12. 2012) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 citovaného zákona v danej účinnosti, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 18 ods. 2 citovaného zákona v danej účinnosti, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v platnom časovom znení v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenie, ako aj vyslovený právny názor odvolacieho súdu, ktorý zdieľal právny názor Najvyššieho súdu ČR (rozhodnutie 30Cdo 2813/2011), ako aj s poukazom na doplnené dokazovanie súd dospel k záveru, že nárok žalobcu, vo vzťahu k nemajetkovej ujme, je dôvodný. Pokiaľ ide o odvolacím súdom spomínané kritériá a), b) a c) vo vzťahu k prvému kritériu možno konštatovať že išlo o povahu trestnej veci pri danom obvinení, kedy žalobcovi reálne hrozil aj trest odňatia slobody bez podmieneného odkladu. V takomto prípade tu bola aj existentná hrozba spoločenského odsúdenia nielen v obci, kde žalobca má trvalý pobyt, ale aj v rámci jeho podnikateľských aktivít, zákazníkov na prevádzkach ktoré žalobca vlastnil a pod. Pokiaľ ide o kritérium dĺžky trestného konania po akú dobu trval zásah do osobných zložiek jednotlivca, súd považoval sumu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,- Eur za odôvodnenú, nevymykajúcu sa závažnosti zásahu do osobnostných práv a slobôd žalobcu s dôrazom na nesporený fakt, že obvinenie trvalo počas vianočných sviatkov, kedy väčšina rodín trávi toto obdobie v kruhu svojich najbližších a v domácom prostredí. Uvedenú sumu preto súd považoval za zodpovedajúcu dĺžke trvania zásahu a obdobiu kedy k zásahu došlo. V pozrušujúcom konaní, po doplnení dokazovania, súd vo vzťahu ku kritériu označenom krajským súdom ako c) dospel k záveru, že zásah do psychiky a zdravotného stavu žalobcu bol, vzhľadom na jeho dedičné ochorenie srdca, tak závažným a negatívnym, že mu reálne hrozila aj smrť (v dôsledku zlyhania srdcového svalu). Uvedené skutočnosti mal súd preukázané jednak predloženými listinnými dôkazmi odborného lekára I.. C. S., ako aj jeho odborným vyjadrením. Zlý zdravotný/psychický stav u žalobcu potvrdil aj brat žalobcu a nezávisle od neho aj I.. Š., ktorí boli s ním v inkriminovanom období v bezprostrednom osobnom kontakte a zhoršený zdravotný stav aj reálne zrakovými zmyslami registrovali.

Na základe uvedeného súd potom rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku.

Podľa § 151 ods. 3 OSP v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania, alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní, súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odstavcov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vzhľadom na zhora citované procesné ustanovenia, ako aj charakter prejednávanej veci, kedy je veľmi pravdepodobné, že rozhodnutie súdu bude opätovne napadnuté odvolaním, súd o trovách konania rozhodol tak, ako to vyplýva z druhej časti výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho rovny (§ 42 ods. 3 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 33/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP t.j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie

5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný

6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a OSP), t.j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 OSP).